

Sherrilyn Kenyon

Niko kronikos

BEGALYBĖ

Alma littera

PROLOGAS

Laisva valia.

Kažkas ją pavadino didžiausia dovana, duota žmonijai. Laisva valia – tai mūsų gebėjimas kontroliuoti, kad visa, kad ir kas atsitiktų, vyktų tiksliai taip, kaip norime. Esame savo likimo šeimininkai, ir niekas mums negali primesti savo valios, jei to nepageidaujame.

Kiti sako, kad laisva valia – tai sumautas mitas. Mūsų likimas nulemtas iš anksto, todėl, kad ir ką darytume, kad ir kaip įnirtingai kovotume, mums atsitiks kaip tik tai, kas lemta. Tiesiog esame įkaitai galingesnės jėgos, kurios menkas žmogiškasis protas negali nei užčiuopti, nei suvokti.

Geriausias mano bičiulis Ašeronas visa tai kartą paaiškino štai kaip: likimas – tai prekinis traukinys, riedantis maršrutu, kurį žino tiktai konduktorius. Automobiliu priartėję prie pervažos, mes galime arba sustoti ir palaukti, kol traukinys pravažiuos, arba pamėginti peršokti pervažą traukiniui prieš pat nosį.

Tai ir bus mūsų pasirinkimas.

Jei nuspręšime prasmukti pro traukinį, atsidūrus ant bėgių automobilio variklis gali užgesti. Tada galime pamėginti vėl

užvesti variklį arba laukti, kol traukinys mus nublokš. Arba galime išlipti iš automobilio ir bėgti, mėgindami pergudrauti likimą, lėmusį būti traukinio sutraiškytiems ten, kur stovime. Jei nuspręsimė bėgti, koja gali įstrigti tarp bėgių arba galime paslysti ir pargriūti. Galime net sau pasakyti: „Nesu toks kvailas, kad mėginčiau pralėkti priešais traukinį“, – ir saugiai laukti. Tačiau tada į mus iš nugaros gali įsirėžti sunkvežimis ir nustumti tiesiai ant bėgių.

Jei likimas lėmė, kad mus parblokštų traukinys, taip ir nutiks. Galime tik pasirinkti, koku būdu traukinys mus pavers mėšainiu.

Aš tokiomis nesąmonėmis netikiu ir tvirtinu: savo likimą ir gyvenimą valdau *pats*.

O manęs nevaldo niekas.

Niekada.

Tuo, kuo tapau, esu dėl to, kad slapta įsikišo viena būtybė. Jeigu reikalai būtų pakrypę kitaip, nebūčiau atsidūręs ten, kur dabar esu, gyvenčiau prasmingai, o ne kęščiau košmarą, kuriuo virto mano gyvenimas. Tačiau atsitiko taip, kad saugodamas slapčiausias paslaptis geriausias draugas išdavė mane ir įstūmė į tamsą, su kuria dabar privalau taikstyti. Mūsų likimai persipynė dėl nepaprasto įvykio, nutikusio dar tada, kai buvau vaikas, ir dabar aš keikiu tą dieną, kai Ašeroną Partenopeusą pavadinau draugu.

Aš – Nikas Gotjė.

O čia – pasakojimas apie mano gyvenimą ir kaip visa tai nutiko.

1 SKYRIUS

— **E** su visuomenei neparankus pimpis.
– Nikolai Ambrozijau Gotjė! Galvok, ką kalbi!
Išgirdęs rėksmingą motinos balsą, Nikas atsiduso. Jis stovėjo mažytėje virtuvėje ir apžiūrinėjo ryškiai oranžinius havajietiškus savo marškinius. Jų spalva ir kirpimas buvo bjaurūs. O ypač bjaurojo d-i-d-ž-i-u-l-i-a-i rausvos, pilkos ir baltos spalvų upėtakiai (o gal lašišos?).

– Mama, negaliu su tokiais eiti į mokyklą. Jie... – Nikas įnirtingai ieškojo žodžio, kurį ištaręs nebūtų nubaustas – priverstas sėdėti namie iki gyvenimo pabaigos. – Šlykštūs. Su tokiais būsiu pasmerktas tūnoti valgyklos nevykėlių kampe.

Motina kaip visada tik nusišaipė.

– Ša! Tai puikiausi marškiniai. Vanda iš dėvėtų drabužių parduotuvės man sakė, kad juos atvežė iš didžiulių rūmų Parkų rajone. Šie marškiniai priklausė puikaus ir doro žmogaus sūnui, o kadangi aš tave auklėju, kad taptum...

Nikas sugriežė dantimis.

– Jau geriau būsiu nusikaltėlis, negu kėšiu patyčias.

Motina sunkiai atsiduso ir šakute pasmeigė spirginamos šoninės griežinėlių.

– Niekas iš tavęs nesityčios, Nikai. Mokykloje griežtai kovojama su chuliganizmu.

Tai jau tikrai. Šitie žodžiai neverti netgi popieriaus lapo, ant kurio jie surašyti. Ypač prisiminus, kad chuliganai – be-raščiai kvailiai, tos sutarties nesugebantys netgi perskaityti.

Jėzau. Kodėl mama niekaip nenori jo išgirsti? Mokykloje kasdien eidamas per žiaurų „minų lauką“ Nikas jausdavo tarsi žengiąs į liūtų narvą. Atvirai sakant, visa tai baisiai įkyrėjo, tik nieko čia nepakeisi.

Nikas buvo nevykėlis pimpis, ir mokykloje jam tai primindavo visi: mokytojai, direktorius, o ypač – mokiniai.

Kodėl niekaip negaliu išbristi iš to košmaro?

Todėl, kad neleidžia mama. Mokyklą meta tik chuliganai, o motina esą sunkiai dirbanti ne dėl to, kad užaugintų dar vieną nevykėlį niekšą. Ši įkyriai kartojama litanija Nikui giliai įsirėžė į smegenis. Kaip ir kiti mamos pamokymai: *Būk geras vaikas, Nikai. Baik mokyklą. Įstok į universitetą. Gauk gerą darbą. Vesk padorią merginą. Sulauk daugybės vaikaičių ir šventadieniais niekada nepraleisk pamaldų bažnyčioje.*

Kad ir kaip ten būtų, vis dėlto Nikas myli savo motiną ir dėkingas jai už pastangas. Tik negali pakęsti nuolatinio bambėjimo: *Daryk, kaip sakau, Nikai. Neklausau tavo kalbų, nes aš žinau geriau.*

Iš tiesų Nikas – nei kvailas, nei kelia rūpesčių. Tiesiog mama nenutuokia, ką jam tenka iškęsti mokykloje, bet kaskart, kai mėgina paaiškinti, ji nieko nenori girdėti. Tai varo į neviltį.

Kaip būtų gerai susirgti kiaulių gripu ar panašia liga! Tik ketveriems metams, kol Nikas turėtų baigti mokyklą, o tada gyventų kitokį gyvenimą ir niekas jo nežemintų. Juk 1918

be galybė

metais nuo kiaulių gripo mirė milijonai žmonių, o ligos protrūčiai aštuntajame ir devintajame dešimtmečiuose nusinešė dar kelis milijonus gyvybių. Argi Nikas nori per daug prašydamas, kad vienas vienintelis mutavęs virusas paguldytų jį į lovą keleriems metams?

O gal pasigauti parvovirusą*?

Tu ne šuo, Nikai.

Teisybė. Vilkėdamas šiais marškiniais joks šuo nesusirgtų mirtina liga. Tačiau bent jau apšlapintų juos.

Supratęs, kad nervinasi tuščiai, Nikas atsiduso ir pažvelgė į sumautą drabužį, kurį troško sudeginti. Ir gerai. Jis pasielgs taip, kaip elgdavosi visada, kai mama priversdavo jį panėšėti į kvailą flamingą.

Nikas dėvės tuos marškinius.

Bet aš nenoriu. Su jais atrodau kaip kvailys.

Būk vyras, Nikai. Ištversi. Esi ne tiek ištvėręs.

Taip, teisybė. Puiku. Tegul visi juokiasi. Nikas vis tiek nieko nepakeis. Jei mokiniai nesišaipys iš jo marškinių, juoksis iš ko nors kito. Iš batų. Šukuosenos. O jei nepavyktų pašiepti aprangos, imtų tyčiotis iš vardo. „Nikas plikas“ arba „Nikolas plikolas“. Kad ir kaip Nikas gintųsi, pašaipūnai vis tiek jį erzins. Yra žmonių, kurie negali gyventi neversdami kitų kentėti.

Teta Meniara nuolat kartoja: žmogaus pažeminti neįmanoma, jei tik jis pats to nenori.

Bėda ta, kad Nikas leidžiasi žeminamas, nors ir nenori.

Šalia aprūdijusios viryklės mama pastatė įskilusią mėlyną lėkštę.

* Užkrečiamas virusas, itin pavojingas šunims (čia ir toliau vert. past).

– Sėskis, kūdiki, ir valgyk. Klube paliktame žurnale skaičiau, kad pusryčius pavalgę vaikai gauna geresnius testų pažymius, jiems apskritai geriau sekasi mokykloje. – Nusišypsojusi motina padavė pakuotę šoninės. – Pažiūrėk. Šįkart vartojimo laikas nepasibaigęs.

Nikas nusijuokė, nors menkas čia linksnumas. Vienas mamos klubą lankantis vyrukas turi maisto prekių parduotuvę, tad kartais atneša jiems mėsos, kurios vartojimo laikas pasibaigęs, kitaip vis tiek tektų ją išmesti.

– Jei suvalgysime greitai, neapsirgsime.

Dar viena nekenčiama litanija.

Nikas paėmė traškų šoninės griežinėlių ir apsidairė. Tai, ką jie vadino savo namais, buvo nedidelis butas, vienas iš keturių, įrengtų apleistame sename name. Trys kambarėliai – virtuvė-svetainė, motinos miegamasis ir vonia – ne kažin kas, tačiau dabar tai buvo jų butas ir mama tuo didžiavosi, tad Nikas irgi stengėsi didžiutis.

Dažniausiai.

Dirstelėjęs į savo kampą, kurį mama per paskutinį jo gimtadienį atitvėrė tamsiai mėlynomis antklodėmis, Nikas krūptelėjo. Jo drabužiai buvo sudėti į seną skalbinių krepšį, stovintį greta čiužinio, uždengto paklodėmis, išmargintomis vaizdais iš filmo „Žvaigždžių karai“; tas paklodes Nikas gavo būdamas devynerių – dar viena mamos dovana, nupirkta per išpardavimą kaimynų kieme.

– Kada nors, mama, aš nupirksiu labai gražų namą.

Su labai gražiais daiktais.

Mama nusišypsojo, bet iš jos akių galėjai suprasti, kad netiki nė vienu Niko žodžiu.

be galybė

– Žinoma, kūdiki. O dabar pavalgyk ir keliauk į mokyklą. Nenoriu, kad tau tektų išeiti iš jos kaip man. – Motina nutilo, jos veide šmėstelėjo nuoskauda. – Pats matai, kas tokiais atvejais atsitinka.

Niką ėmė graužti kaltė. Tai dėl jo mamai teko išeiti iš mokyklos. Kai tik tėvai sužinojo, kad ji laukiasi, liepė rinktis: atsisakyti arba kūdikio, arba jaukių namų Keneryje, išsilavinimo ir šeimos.

Nikas iki šiol negali suprasti, kodėl mama pasirinko jį.

Šito jis niekada neužmirš. Tačiau kada nors mamai viską atlygins. Ji to nusipelnė, todėl vien dėl mamos Nikas vilkės tuos siaubingus marškinius.

Netgi jei dėl to tektų žūti.

Ir jis šypsosis – nors ir kęs skausmą, kai Stounas ir jo gauja rodys dantis.

Stengdamasis negalvoti apie neišvengiamas kančias, Nikas tylėdamas kramtė šoninę. Galbūt Stounas šiandien neateis į mokyklą? Juk jis gali susirgti maliarija, maru, pasiutlige ar dar kuo nors.

Taip, galbūt tas apsigimėlis pasigaus sifilį.

Apie tai pagalvojęs Nikas nusišypsojo ir susigrūdo į burną kąsnį kiaušininės iš miltelių. Skonis buvo bjaurus, bet jis prisivertė nesusipurti. Jiedu su mama teisgaliai nusipirkti kiaušinių miltelių.

Jis dirstelėjo į sieninį laikrodį ir pašoko.

– Reikia eiti, antraip pavėluosiu.

Motina jį stipriai apkabino.

Nikas susiraukė.

– Liaukis seksualiai priekabiavusi, mama. Turiu eiti, nes vėl gausiu pastabą, kad vėluoju.

Mama pliaukštelėjo jam per užpakalį ir paleido iš glėbio.
– Seksualiai priekabiauju? Vyruti, tu nė neįsivaizduoji, kas tai yra.

Kai Nikas pasilenkė paimti kuprinės, motina pašiausė jam plaukus.

Nikas užsimetė kuprinę ant pečių ir tekinas nėrė pro duris. Nušokęs nuo nutriušusio priebučio, pro sugedusius automobilius ir šiukšlių konteinerius nukūrė gatve link tramvajaus stotelės.

Kad tik tramvajus nebūtų išvažiavęs, kitaip Nikas vėl išgirs grėsmingą pono Peterso balsą: „Nikai! Ką mums su tavimi daryti, balta šiukšle?“

Petersas nekentė Niko iki pat širdies gelmių. O labiausiai Petersą siutino tai, kad šioje snarglinoje, privilegijomis per daug apdalytoje mokykloje Nikas gauna stipendiją. Petersas trokšte troško išgrūsti Niką lauk, kad šis neva negadintų vaikų iš gerų šeimų.

Nuo minties, kad tie „padorūs“ vaikai laiko jį tuščia vieta, Nikas susiraukė. Daugiau nei pusė jų tėvų nuolat lankosi kluobe, kuriame dirba Niko motina, bet tie vyrai vadinami padoriais, o Nikas ir jo mama – šiukšlėmis.

Ši veidmainystė Nikui regėjosi atgrasi, bet yra, kaip yra. Kitų žmonių mąstymo juk nepakeisi.

Pamatęs tramvajų sustojant stotelėje, vaikiną nuleido galvą ir puolė pirmyn.

O varge...

Nikas skuodė taip, kad vos gaudė kvapą. Pribėgęs prie platformos šoko į tramvajų.

Spėjo.

be galybė

Naujajame Orleane buvo rudeniškai drėgna. Sunkiai šnpuodamas vaikinukas nusimetė kuprinę, tada pasisveikino su vairuotoju:

– Labas rytas, pone Klemonsai.

Pagyvenęs juodaodis nusišypsojo. Jis buvo iš tų vairuotojų, kuriuos Nikas mėgo.

– Labas rytas, pone Gotjė. – Niko pavardę vairuotojas visad tardavo klaidingai, sakydavo: „Gočjė“. Tariant „Gočjė“, atsiranda papildomas priebalsis „č“, o Niko mama dažnai kartodavo: gyvename per daug skurdžiai, kad galėtume sau leisti papildomus priebalsius. Be to, vienas mamos giminaičių, Fernandas Aptonas Gotjė, Misisipės valstijoje įkūrė nedidelį miestelį ir pavadino jį „Gotjė“ (šitaip ir tariama). – Ir vėl vėluoji per mamą?

– Pats žinote, – atsakė Nikas, iš kišenės traukdamas pinigų. Skubiai sumokėjęs, klestelėjo ant sėdynės. Tebebuvo uždusęs ir suprakaitavęs, tad atsilošė ir iškvėpė orą džiaugdamsis, kad šįkart nepavėlavo.

Deja, kai privažiavo mokyklą, jį vis dar pylė prakaitas. Menkas malonumas gyventi mieste, kur net spalio mėnesį aštuntą valandą ryto būna trisdešimt laipsnių karščio. Viešpatie, kaip įkyrėjo ši vėlyva karščio banga!

Nurimk, Nikai. Šiandien tu nepavėlavai. Viskas bus gerai.

Tikrai, tuoj pasipils patyčios.

Jis susiglostė plaukus, nubraukė nuo kaktos prakaitą, ant kairio peties užsimetė kuprinę.

Nekreipdamas dėmesio į prunkštimą ir laidomas pastabas apie marškinius ir prakaitą Nikas nupėdino kiemu ir pro du-

ris žengė į pastatą – aukštai iškėlęs galvą, tarsi būtų mokyklos savininkas. Tai ir viskas, ką jis galėjo padaryti.

– Ei! Tai bent! Nuo jo prakaitas žliaugia upeliais. Negi jis toks skurdžius, kad neišgali nusipirkti rankšluosčio? Ar vargšai apskritai maudosi?

– Matyt, jis žvejojo Pončartreino ežere, bet vietoj žuvų sugavo tuos šlykščius marškinius.

– Jų buvo neįmanoma nesugauti. Kertu lažybų, marškiniai švyti tamsoje.

– Tikriausiai kažkur vaikšto nuogas benamis ir klausinėja, kas pavogė jo marškinius, kol miegojo ant suolo. Beje, kiek laiko jis avi šitais batais? Regis, mano tėtis panašiais avėjo prieš trisdešimt metų.

Nikas apsimetė nieko negirdįs, galvojo vien apie tai, kad mokiniai – visiški kvailiai. Jei ne pinigais aptekę jų tėvai, čia nebūtų nė vieno. Tai *Nikas*, o ne jie gauna stipendiją. Nikas puikiai išlaikė egzaminą ir pateko čionai, o jie tikriausiai netgi savo pavardės nesugebėtų parašyti teisingai.

Tai – svarbiausia. Nikui rūpi smegenys, o ne pinigai.

Vis dėlto būtų šaunu turėti raketų paleidimo įtaisą. Deja, to pasakyti garsiai Nikas negali – mokytojai kaipmat iškvieštų farus neva dėl to, kad vaikinio mintys „netinkamos“.

Prie rakinamų spintelių Niko drąsa išgaravo. Čia slampinėjo Stounas ir jo gauja.

Puiku, tiesiog nuostabu. Kodėl jie nepasirenka kitos aukos?

Bjaurybė Stounas Bleikmuras diskredituoja sportininkus. Žinoma, ne visi sportininkai tokie kaip Stounas. Nikas turi kelis draugus futbolininkus, bet jie – iš pagrindinės komandos. O Stounas šildo atsarginių žaidėjų suolelį. Jis – pasipū-

be galybė

tėlis ir kietakaktis. Tėvai jam davė labai tinkamą vardą*. Turbūt motina dar nešiodama jį iščiose suprato, kad pagimdys kvailį.

Kai Nikas, ketindamas atrakinti savo spintelę, sustojo prie Stouno, pašaipūnas niekinamai suprunkštė:

– Ei, Gotjė! Vakar mačiau tavo mamą nuogą – kratė savo subinę mano tėčiui prieš veidą, kad tas įkištų jai į kelnaites dolerį. Tėtis šauniai ją apčiupinėjo. Sakė, jos gražūs pa...

Nikas neištvėrė – užsimojo kuprine ir iš visų jėgų vožė užgauliotojui per galvą.

Toliau viskas vyko tarsi filme.

– Peštynės! – suklykė kažkas, kai Nikas puolė talžyti Stouną.

Aplink vaikus kaipmat susispietė minia. Visi ėmė skanduoti: „Peštynės, peštynės, peštynės.“

Stounui kažkaip pavyko ištrūkti ir jis trenkė Nikui į krūtinkaulį – taip stipriai, kad tam net kvapą užėmė. Po velnių, Stounas kur kas stipresnis nei atrodo, talžo tarsi kūju.

Įsiutęs Nikas puolė užgaulioją, bet tarp jų netikėtai išdygo mokytoja.

Panelė Pantal.

Išvydęs trapią mokytojos figūrėlę, Nikas kaipmat aprimo. Jis nemuša nekaltų, ypač moterų.

Panelė Pantal prisimerkusi parodė į koridoriaus galą.

– Marš į raštinę, Gotjė! Tuoju pat!

Patyliukais keikdamasis Nikas pakėlė kuprinę, gulinčią ant smėlio spalvos plytelėmis išklotų grindų, ir piktai pašnairavo į Stouną. Bent jau praskėlė jam lūpą.

* Angl. *stone* – „akmuo“.

Štai ir stenkis neįsivelti į bėdą. Tačiau kiti kelio nebuvo. Nevalia leisti, kad tas dvokiantis šunsnukis užgauliotų mamą.

Pasibjaurėjęs Nikas įžengė į raštinę. Atsisėdo ant kėdės kampe, prie pat direktoriaus kabineto durų. Kodėl gyvenime nėra mygtuko kaip kompiuteryje, atšaukiančio neteisingą komandą?

– Ei!

Išgirdęs švelnų ir mielą balsą, Nikas pakėlė akis ir širdis nusirito į kulnus.

Ji vilkėjo rausvais drabužiais, rudi plaukai žvilgėjo tarsi šilkas, švytėjo žalsvos akys – atrode nepaprastai žavi.

O... Dieve.

Nikas norėjo kažką pasakyti, bet negalėjo. Vos susiturėjo neapsiseilėjęs.

Mergaitė padavė jam ranką.

– Aš Nekoda Kenedi, bet dažniausiai mane vadina Kode. Esu naujokė ir truputį sutrikusi. Man liepė palaukti čia, bet kilo peštynės ir jie negrižo... Atsiprašau, kai susijaudinu, pradėdu vapalioti.

– Nikas. Nikas Gotjė. – Ir vaikinai susigūžė supratęs, kad jo balsas skamba kvailai, susigėdo, jog nesugeba palaikyti pokalbio.

Mergaitė nusijuokė tarsi angelas. Žaviai, tobulai.

Aš tave beprotiškai įsimylėjau.

Valdykis, Nikai. Valdykis.

– Ar tu seniai čia mokaisi? – paklausė Kodė.

Judink liežuvį. Judink.

Galiausiai jam pavyko išstenėti:

– Trejus metus.

be galybė

– Ir kaip? Patinka?

Niko žvilgsnis nukrypo į Stouną, drauge su sėbrais įžengusi į raštinę.

– Tik ne šiandien.

– Ei, pupte, – saldžiai išsiviepė Stounas. – Ar tu – šviežiena?

Kodė susiraukė ir pasitraukė į šalį.

– Atstokite, gyvuliai. Jūs dvokiate. – Ji bjaurėdamasi nužvelgė Stouną ir patempė lūpą. – Negi mamytė tau vis dar išrenka drabužius? Ar nesi truputį per senas? Iš tiesų. Tokio amžiaus, o vis dar apsiperki „Vaikų pasaulyje“? Neabejoju, kad koks nors trečiaklasis miršta iš smalsumo norėdamas sužinoti, kur pirka jūreiviškus marškinėlius su užrašu „Esu įžeistas“.

Nikas užgniauzė juoką. Taip, ši mergaitė jam patinka.

Kodė atsistojo šalia Niko ir nugara atsirėmė į sieną taip, kad matytų Stouną.

– Atsiprašau, – pasakė Nikui. – Mus pertraukė.

Stounas suvaidino, kad tuoj apsivems.

– Kodėl tu bendrauji su šituo nevykėliu pimpiu? Gal tau patinka kalbėti apie tai, kas bjauru? Tik pažiūrėk, kaip jis apsirengęs.

Kodė ėmė įdėmiai apžiūrinėti Niko marškinių rankovę. Vaikinas susigūžė.

– Man patinka, kai vyras nesivaiko madų. Tai žmogus, gyvenantis pagal savo taisykles. Maištininkas. – Kodė dirstelėjo į Stouną. – Vienišas vilkas kur kas seksualnesnis už bandą žvėrių, vykdančių nurodymus ir nesugebančių pareikšti savo nuomonės, kol jos nesuformulavo kas nors kitas.

– Ūūū, – sužė Stouno draugai išgirdę, kaip Kodė sudirbo jų bičiulį.

– Nutilkite! – suuzgė Stounas. – Niekas neklausė jūsų nuomonės.

– Nekoda! – pašaukė sekretorė. – Turime baigti derinti jūsų tvarkaraštį.

Kodė vėl nusišypsojo Nikui.

– Esu devintoje klasėje.

– Aš taip pat.

Mergaitė nusišypsojo dar plačiau.

– Tikiuosi, kai kurias pamokas lankysime kartu. Buvo ma-lonu susipažinti, Nikai.

Eidama pro Stouną Kodė tyčia užmynė jam ant kojos.

Stounas suinkštė ir sumurmėjo kažką užgaulaus. Tada visa kompanija susėdo priešais Niką.

Atėjusi pasikalbėti su ponu Petersu panelė Pantal šmurkš-telėjo tarp moksleivių.

Dabar tai man klius.

Kai mokytoja dingo direktoriaus kabinete, Stounas sviedė į Niką popieriaus gniužulą.

– Kur gavai tuos marškinius, Gotjė? Pirkai dėvėtų skudurų parduotuvėje ar radai šiukšlių konteineryje? Ne, kertu lažybų, apiplėšei benamį. Žinau, tokie kaip jūs neįperkate netgi ne-madingų drabužių.

Šįkart Nikas neužkibo ant pašaipūno kabliuko. Jei būdavo užgauliojamas pats, dar galėdavo tvirti. Muštis šokdavo tik kai kas nors imdavo tyčiotis iš mamos.

Daugelyje privačių mokyklų uniformos buvo privalomos, bet Stounas jos nevilkėjo, mat jo tėvas – mokyklos savininkas. Taigi Nikui ir toliau teks klausytis patyčių, nors mamai jo dra-bužiai atrodo visai padorūs. *Kodėl tu manęs niekada neišklausai, mama? Nė kartelio...*

be galybė

– Ką? Nežinai, kaip atsikirsti?

Nikas sviedė gniužulą atgal. Kaip tik tą akimirką iš kabineto išėjo ponas Petersas.

Regis, laimė šiandien atostogauja.

– Gotjė! – sumaurojo Petersas. – Užeik. Tuojau pat!

Sunkiai atsidusęs Nikas pakilo nuo kėdės ir įėjo į puikiai pažįstamą kabinetą. Petersas liko raštinėje – be jokios abejonės, kalbasi su Stounu ir tyčia verčia Niką laukti.

Vaikinas atsisėdo ant kėdės, stovinčios dešinėje prie stalo, ir ėmė apžiūrinėti Peterso žmonos ir vaikų nuotraukas. Jie turi dailų namą su kiemu. Vienoje nuotraukoje direktoriaus dukros žaidė su šuneliu. Nikas įsistebeilijo į mergaites. Įdomu, kaip žmogus jaučiasi šitaip gyvendamas? Nikas svajojo turėti šunį, bet jiedu su mama patys vos pajėgę prasimaitinti, tad apie šunį negalėjo būti nė kalbos. O ir šeiminkas numirtų sužinojęs, kad nuomojamame bute laikomas šuo, nors gyvūnėlis tikrai nepadarytų žalos tai aptriususiai lūšnai.

Po kelių minučių Petersas grįžo į kabinetą ir žengė tiesiai prie rašomojo stalo. Žodžio netaręs pakėlė telefono ragelį.

Nikas išsigando.

– Ką jūs darote?

– Skambinu tavo motinai.

Niko išgąstis virto siaubu.

– Pone Petersai, prašau, nereikia. Praėjusią naktį ji dirbo dvi pamainas, šiąnakt taip pat. Mama turi vos keturias valandas išsimiegoti. Nenoriu, kad jaudintųsi dėl niekų.

Be to, po šio skambučio ji iškarš Nikui kailį.

Bet direktorius vis tiek surinko numerį.

Niką užplūdo ir baimė, ir pyktis. Jis sugriežė dantimis.

– *Panele Gotjė?* – Ar galima balsui suteikti dar daugiau neapykantos? Ar direktoriui būtina pabrėžti, kad mama niekada nebuvo ištekėjusi? Toks kreipinys ją visad mirtinai suerzina. – Noriu pranešti, kad Nikas iki savaitės pabaigos pašalinamas iš mokyklos.

Niko širdis nudribo ligi kulnų. Kai grįš namo, mama jį užmuš. Kodėl Petersas jo tiesiog nenušauna ir šitaip neišvaduoja iš kančių?

Petersas rūščiai pažvelgė į vaikina.

– Ne, jis vėl mušėsi. Mane siutina, kad Nikas mano galįs be jokios aiškios priežasties užpulti nekaltus žmones. Jis privalo išmokti susitvardyti. Atvirai šnekant, man kyla pagunda iškviešti policiją. Manau, jį reikėtų išsiųsti į viešąją mokyklą, ten moka susitvarkyti su tokiais problemiškais vaikais kaip jis. Esu jums sakęs ir vėl pakartosiu: jam čia ne vieta.

Niką mirtinai žeidė kiekvienas žodis. *Su tokiais kaip jis...*

Jis stengėsi nukreipti mintis kitur, kad tik nereikėtų klausytis Peterso tirados, koks jis niekam tikęs. Nikas ir pats tą žino. Visai nebūtina garsiai rékti.

Po kelių minučių Petersas padėjo ragelį.

Nikas iš padilbų pažvelgė į direktorių.

– Pirmas puoliau ne aš.

Petersas patempė lūpą.

– Kiti vaikai tvirtina priešingai. Kuo man tikėti, Gotjė? Tavim, chuliganu, ar keturiais dorais moksleiviais?

Direktoriui derėtų tikėti tuo, kuris kalba tiesą, šiuo atveju – chuliganu.

– Jie tyčiojosi iš mano motinos.

– Tai – ne priežastis smurtauti.

Nuo šių žodžių Nikui nugara perbėgo šiurpuliukai. Jis ne-
ištvers neatkirtęs šitam šventeiviškam paršui.

– Tikrai? Žinote, pone Petersai, vakar vakare mačiau jūsų
motiną nuogą. Tos senos kekšės visai dailios...

– Kaip drįsti! – suriko direktorius ir pašokęs sugriebė Niką
už marškinių. – Tu, mažas nepraustaburni...

– Regis, sakėte, kad tyčiojimas iš jūsų motinos – ne prie-
žastis smurtauti.

Iš įsiūčio Petersas ėmė drebėti, veidą išmušė raudonis. Jis
dar tvirčiau įsikibo vaikinui į atlapus, kraujagyslės smilki-
niuose ėmė tvinkčioti.

– Mano motina nešoka striptizo Burbono gatvėje. Ji – dora,
dievobaiminga moteris. – Petersas pastūmė Niką. – Susirink
daiktus ir nešdinkis.

Dievobaiminga? Keista. Nikas su mama į bažnyčią eina
kiekvieną sekmadienį ir dar bent dukart per savaitę papildo-
mai, bet Petersą ar jo motiną mato tik per didžiąsias šventes.

Taip...

Veidmainis iki panagių. Nikas nekenčia tokių žmonių kaip
Petersas.

Jis čiupo kuprinę ir išėjo. Prie raštinės jo laukė apsauginin-
kas, ketinantis palydėti iki rakinamų spintelių.

Lydės kaip kokį nusikaltėlį.

Gal reikia su tuo apsiprasti? Kai kurie dalykai paveldimi.
Bent jau nesurakino antrankiais.

Kol kas.

Nikas ėjo nuleidęs galvą, stengėsi nežiūrėti į kitus mokslei-
vius. O tie kikenė ir šnibždėjosi.

– Štai kas atsitinka, kai esi kilęs iš šiukšlių.

– Tikiuosi, jam neleis grįžti.

– Taip jam ir reikia.

Priėjęs prie savo spintelės Nikas iš pykčio sugriežė dantimis, tada surinko spynos kodą.

Greta stovėjo Brina Adams – iš savo spintelės traukė vadovėlius. Ji buvo labai daili, aukšta, tamsiai rudais plaukais. Ir viena iš nedaugelio Stouno gaujos narių, kuriuos Nikas galėjo pakęsti.

Pamačiusi, kad Niką lydi apsaugininkas, ji suraukė kaktą.

– Kas atsitiko, Nikai?

– Laikinai pašalino iš mokyklos. – Jis nutilo. – Ar galiu paprašyti paslaugos? – ištarė sutramdęs išdidumą.

– Be abejo, – nedvejodama atsakė Brina.

– Ar galėtum paimti mano užduotis, kad neatsilikčiau moksle?

– Žinoma. Atsiųsti elektroniniu paštu?

Kvailys, maniau, kad blogiau jaustis jau neįmanoma.

– Namie neturiu kompiuterio.

Mergaitė išraudo.

– Atleisk. Kur tau atnešti?

Nikas apsidžiaugė, kad Brina elgiasi padoriai, kitaip nei tie bukalgalviai, su kuriais ji draugauja.

– Po pamokų pats atvažiuosiu pas tave ir paimsiu.

Kol Nikas iš spintelės traukė vadovėlius, Brina užrašė savo adresą.

– Namie būsiu apie ketvirtą.

– Ačiū, Brina. Esu labai dėkingas.

Nikas įsikišo popieriaus lapelį į užpakalinę kelnių kišenę ir leidosi apsaugininko išvedamas iš mokyklos. Nusiminęs, kad

reikės aiškintis mamai, patraukė namo, į savąją geto pusę, su kiekvienu žingsniu jausdamas vis didesnę baimę.

Namie motina jo laukė rūščiai suraukusi kaktą. Su nušiu-rusiu rausvu chalatu ji atrodė pavargusi ir sudirgusi; tokios jos Nikas dar nebuvo regėjęs.

Jis numetė kuprinę ant grindų.

– Tau reikėtų pamiegoti, mama.

Motina pervėrė jį žvilgsniu, ir Nikas pasijuto dar menkes-nis nei kabinete pas Petersą.

– Kur čia miegosi, kai mano berniuką už peštynes išvaro iš mokyklos. Tu geriau nei kas kitas turėtum suprasti, kaip man sunku tave joje išlaikyti. Kiek tai kainuoja. Ko man tenka im-tis, kad išgalėčiau sumokėti už vadovėlius ir priešpiečius. Ar supranti, kad per savo kvailą elgesį gali visko netekti? Ką tu sau manei?

Nikas nieko neatsakė, nes tiesa būtų buvusi mirtinai skau-di, o jis nenorėjo, kad mama pasijustų nesmagiai. Ji irgi nieko negali pakeisti.

Aš esu šeimos galva. Nikas žino tik viena: jo pareiga apginti mamą.

Rūpinkis savo mama, berniuk, kitaip teks aiškintis man. Jei bjauriai su ja kalbėsi, nupjausiu liežuvį. Jei pravirkdysi, už-mušiu. Niko tėvas buvo tikras menkysta, bet grasinti mokėjo puikiai. Visada. Jau buvo nužudęs dvylika žmonių, tad Nikas suprato: tėtušis nedvejodamas nužudytų ir jį. Juolab kad dide-lės meilės Nikui nejautė.

Tad Nikas užgniauždavo pyktį ir niekada neskaudindavo mamos.

Deja, motina neleido atsikvėpti.

– Nežiūrėk į mane tokiu paniurusiu žvilgsniu. Nuo tokios veido išraiškos mane pykina. Paaiškink, kodėl užpuolei tą vaiką. Tuoju pat.

Nikas sukando dantis.

– Atsakyk, Nikai, kitaip iškaršiu kailį kaip mažvaikiui.

Išgirdęs šį juokingą grasinimą Nikas vos susivaldė nepavartęs akių. Jam tik keturiolika, bet jau visa galva aukštesnis už motiną ir sveria gerai dvidešimčia kilogramų daugiau.

– Jis iš manęs tyčiojosi.

– Ir dėl to nusprendei statyti į pavojų savo ateitį? Ką tu sau manei? Jis tyčiojosi. Na ir kas? Patikėk, tai ne pats blogiausias dalykas, koks gali nutikti. Privalai suaugti, Nikai, ir liautis elgęsis kaip kūdikis. Kvaila peštis vien dėl to, kad kažkas pasišaipė. Argi ne taip?

Ne, netiesa. Nikas visada pakęsdavo Stouno išpuolius prieš jį patį, bet nepakęs, kai užgauliojama mama. Niekada nepakęs.

– Apgailestauju.

Motina tik pamojavo ranka.

– Nedrįsk meluoti. Tu nė trupučio nesigaili. Matau iš akių. Esu tavimi labai nusivylusi. Veltui maniau, kad man pavyko įkristi tau proto. Matyt, užaugęs nori tapti tokiu pat niekam tikusiu nusikaltėliu kaip tavo tėvas, nors aš ir stengiuosi nukreipti tave į doros kelią. Dabar keliauk į savo kambarį, leisk man nusiraminti. Gali ten kiūtoti iki vakaro.

– Šiandien popiet turėčiau eiti padirbėti. Panelei Lizai pažadėjau padėti sutvarkyti prekes sandėlyje.

– Gerai, – suniurnėjo motina. – Gali eiti, bet paskui – tiesiai namo. Girdi? Nenoriu, kad gaištum laiką su chuliganais, kuriuos vadini draugais.

begalybi

– Klausau, poniam.

Nikas nuėjo į savo „kambarį“ ir užtraukė antklodes. Suiręs ir pavargęs atsisėdo ant seno kauburiuoto čiužinio ir atrėmė galvą į sieną. Pažvelgė į lubas – jos buvo dėmėtos, dažai apsilupę.

Tada išgirdo garsą...

Motinos rauda praskverbė net pro jos miegamojo sieną. Dieve, Nikas taip nekenė šito garso!

– Atleisk, mama, – sušnibždėjo gailėdamasis, kad nepasmaugė to niekšo Stouno.

Kada nors... Kada nors jis ištrūks iš šio pragaro. Net jei dėl to tektų ką nors nužudyti.

Kai Nikas išėjo iš Lizos parduotuvės, buvo devynios vakaro. Pakeliui į darbą jis pirmiausia paėmė savo užduotis iš Brinos, gyvenančios ištaigingame dideliame name. Tada penkias valandas padirbėjo pas Lizą, kad galėtų atidėti pinigų į savo „aukštojo mokslo fondą“. Tiesa, taupant tokiu tempu, stoti į universitetą Nikas galės tik po penkiasdešimties metų. Tačiau vis geriau negu nieko.

Kai Liza rakino parduotuvės duris, Nikas užstojo ją nuo svetimų akių.

– Labanakt, Nikai. Ačiū už pagalbą.

– Labanakt, Liza.

Jis palaukė, kol parduotuvės savininkė saugiai įsės į automobilį, tada Karališkąją gatvę patraukė Aikštės link. Artimiausia tramvajaus stotelė buvo už Džeksono alaus daryklos. Tačiau artėdamas prie Aikštės Nikas staiga panorėjo pamatyti